

J. E. Bogomil:

Nepočakana.

Do poldevetih so angelčki godli Minki Godinovi. Ko se je prebudila, ji je pa jel gosti lačni želodček.

Na postelji je že poklicala mamo. No, mama so jo oblekli, zakaj jutra so bila tedaj še hladna.

»Mama, lačna!« je precej potem zastokala Minka.

»Samo malo počakaj, Minka,« so ji rekli mama. »Najprvo križ — tako! Zdaj moram pa hitro v hlev, pa bom takoj takoj nazaj.«

In mama so šli v hlev. Pa je bilo tam tudi precej opravka. Vsaka žival je morala dobiti svoj zajtrk. Pa še nastlati je bilo treba nanovo, da je žival lahko mirno do poldneva ležala in prežvekovala. Dekle namreč ni bilo doma. Odšla je bila na travnik trebit krtine in drugo zimsko navlako. Zato se je pa doma materi delo v hlevu malo zavleklo.

Mame ni bilo takoj nazaj. Minki je pa želodček zelo nadležno dopovedoval, da je snoči zadnjič dobil nekaj zaloge.

Minka je pa pogumna in podjetna. Saj ni več mala punčka; saj že sama hodi! Tudi na klop že sama zleze. In, če je treba ali ne, tudi s klopi zna že sama pasti.

Pa je koracalo otroče v kuhinjo. Na ognjišču je bila ponev — in v ponvi mleko? Minki se je zdelo: Vse prav — vendar človek mora vedeti, če je res? S težavo pridrsa Minka do štedilnika očetov črevljarski stolček. Ata so danes z doma, v semnju. Kaj ji bodo le prinesli dobrega?

Minka skobacá na stolček. Videti mora... Pri-

Videti mora . . .

me za ponev. Precej vroča je že. As! Peče! — Ponev se nagne. Mlekce se zлива. Ko bi le mogla Minka na tla! To je ravno. Ko bi imela štiri roke, bi že šlo. Takó pa —! Takó pa stopica in stopica po stolčku... Štrbunk! Stolček pade, Minka tudi, mlekce pa po obeh.

Kaj bo zdaj? Zdaj pa godejo trije: želodček po svoje, Minka po svoje, in še mama, ki pritekó iz hleva, čuvši ropot in jezeč se na mačko, da je znabiti ona... Pa vidijo, da je mačka v progastem krilcu, s kučmo na glavi in v copaticah...

Mekinjski:

Pa kratko!

Švebov Franci je sedel na zidani ograji pokopališča in držal v rokah precejšen kos potice, ko sem ga ugledal. Začel sem ž njim pogovor. Zastavljaj sem mu vprašanja, on mi je pa odgovarjal ravno toliko, da najin pogovor čisto ni usahnil. Takole sva modrovala.

No, Franci, dober dan! Ali si ti? — Mhm!

Kakor vidim, ješ potico. — Mhm!

Ali so ti jo dali mama? — Mhm!

Pa si se jim zahvalil? — Tudi.

Ali so jo dali tudi Janku? — Tudi.

Pa je dobra, kaj? — Mhm!

Ali bi je ti meni dal en košček? — Naka!

Če bi te pa zdajle prosil kak lačen revež, ali bi mu jo dal? — Bi.